

Zadnji gospod Kamenski.

(Zgodovinska povest. — Spisal *Peter Bohinjec*.)

(Dalje.)

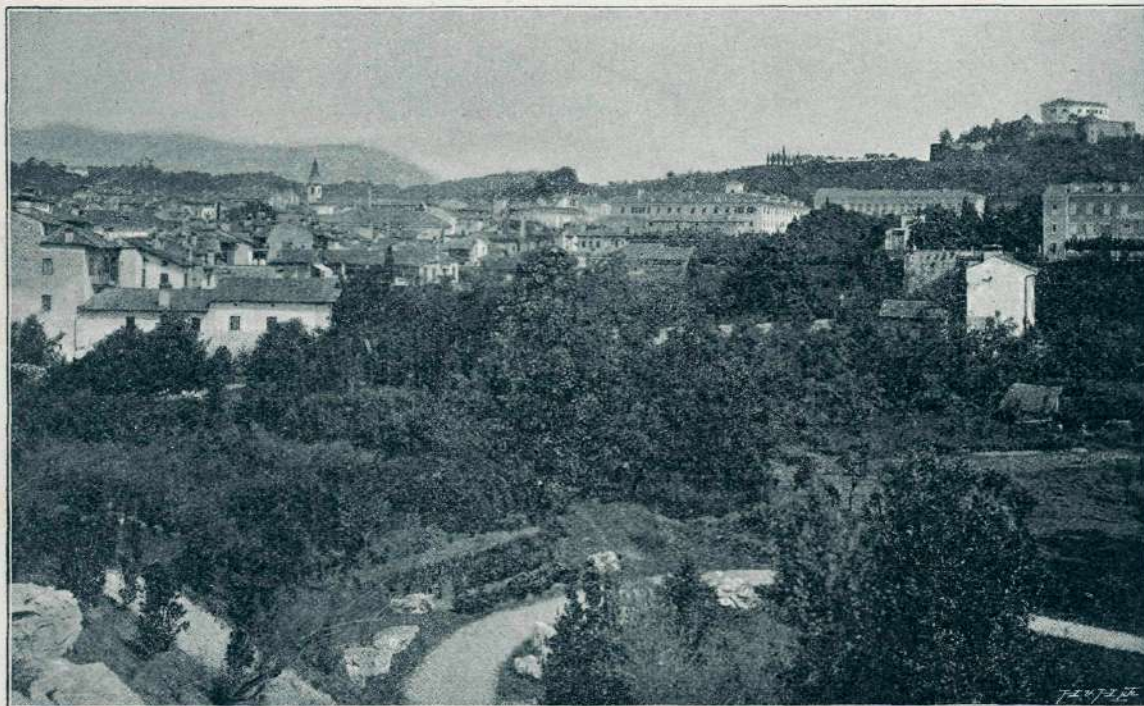
IX.

Nič ni tako skrito,
Da bi kedaj ne bilo očito.

Nar. pregovor.

Leta 1474. je bila slaba letina. Kobilice so se usule po žitih in strniščih ter požrle vse žito tako, da je nastala lakota naslednjo

zimo. Ni čuda, da je bilo takrat in pozneje veliko število siromakov, ki so se gnetli krog velesalskega samostana in prosili kruha. Lakota je prignala k samostanskim vratom celó take, ki so vedno živeli v izobilju. Tudi Martin Cucelj, ki se je rad pobahal, da mu nikoli ničesar ne manjka, dasi nima niti

Gorica. (Pogled od jugo-zahoda.)

Fot. A. Jerkič.

hiše svoje, prišel je s potrjim telesom pred samostansko poslopje.

Bilo je na veliki četrtek 1. 1475. Župnik cerkljanski, Kancijan Vidovec, je opravil sv. opravilo v cerkvi. Po maši se je zbrala pred porto brezštevilna množica ubožcev, ki so čakali miloščine iz ustanove, ki se je delila vsako leto na ta dan. Brizenski škof Konrad je namreč volil 20 mark srebra za ubožce velesalske okolice s pristavkom, da

se vsako leto na veliki četrtek napeče kruha, ki se ima razdeliti med nje. Prednica velesalskega samostana, Jera Plazil, se je prikazala takoj po službi božji pri porti, in samostanski pisar je že sedel pri svoji mizici na hodniku. Vpričo so bili tudi gospod Kancijan, gospa Katarina s Kamna in Rotija. Pisar je klical imena, in gospa prednica je delila kruh, ki ga je bila velika kopica na dolgi mizi, in dekleta so ga še vedno prinašale.